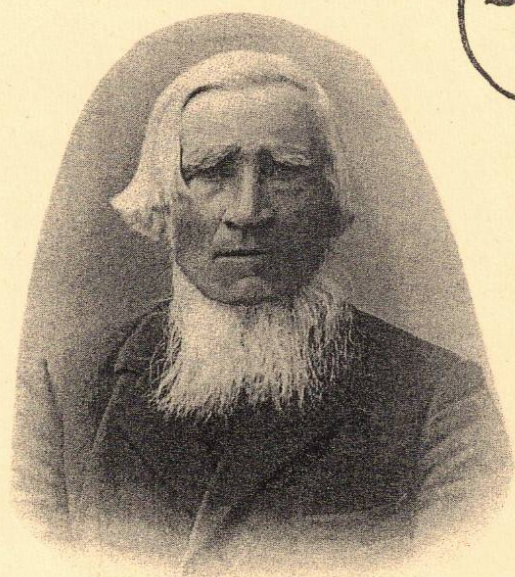

MRP

Syyrin Sanomat

2004

Toimittaja Marja-Riitta Perttula

Ibamuotilan perhekuvasa istuu keskellä Matilda-äiti, oik. Mandi, Frans, Artturi, Kustaa, Janne ja Rikhard.

MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖN

HALLITUKSEN PUHEENJOHTAJAN TERVEISET

Rikhard Ihamuotilan perustamalla Matilda Ihamuotilan muistosäätiöllä on tärkeä osa sukumme toiminnassa. Säätiö tukee sukumme opiskelijoita, jäseniä sekä sukuseuraa. Muistosäätiö avustaa myös pelastusarmeijaa, ja säätiöllä on oma rahasto Suomen kulttuurirahastossa.

Säätiöllä on hallitus, jonka toimintaa valvoo valtuuskunta. Molempien elimien jäsenet on valittu sukumme jäsenistä. Säätiön hallituksen pääasialliset tehtävät ovat muistosäätiön varojenhallinta sekä apurahojen jakaminen suvun jäsenille.

Säätiön varat on sijoitettu asunto- ja pörssiosakkeisiin sekä sijoitusrahastoihin. Asunnot sijaitsevat Turussa ja ovat vuokrattuja, ja niistä saatava tuotto on lähinnä vuokratuloja. Säätiö ei käy aktiivista asuntokauppaa, joskin asuntojen kuntoa on seurattava ja kunnosta huolehdittava.

Kuitenkin maailman taloudelliset trendit vaikuttavat tuottoon, joka koostuu osingoista ja myyntivoitoista. Säätiö on pyrkinyt vähäriskiseen sijoitustoimintaan.

Säätiö on tyypillisesti jakanut vuosittain apurahoja suvun jäsenille. Apurahoja on pyritty jakamaan myös vuosina, jolloin niitä ei olisi tuloksen perusteella voitu jakaa. Hallitus uskookin, että taloudellisesti huonoina aikoina apurahojen tarve on suurin.

Jokavuotinen apurahojen jakaminen ei ole säätiön hallitukselle helppo tehtävä. Säädekirjan mukaan apurahoja voidaan jakaa kaikenlaisiin opintoihin. Jako on kuitenkin suosinut yliopistotasosta opiskelua. Säätiön hallitus toivookin, että suvun jäsenet ehdottaisivat hallitukselle, miten ja kenelle stipendejä jaettaisiin.

Säädekirja määrää myös, että 65 % apurahoista jaetaan Matilda Ihamuotilan jälkeläisille ja loput 35 % sisarusten jälkeläisille.

Matilda Ihamuotilan muistosäätiön hallitus toivoo, että sukumme jäsenet keskustelisivat hallituksen jäsenten kanssa säätiön toiminnasta ja erityisesti siitä, miten apurahoja jaettaisiin.

Hyvää loppuvuotta kaikille suvun jäsenille

Timo Syrjänen

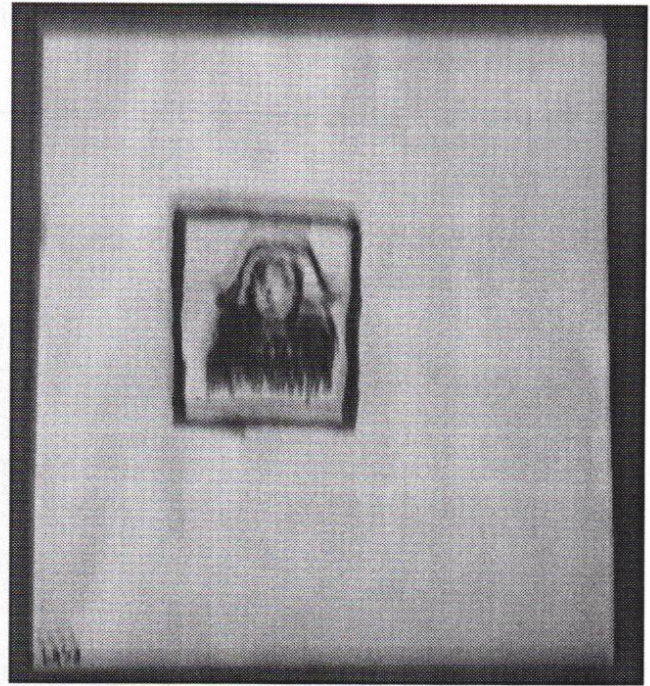
Matilda Ihamuotilan muistosäätiön hallituksen puheenjohtaja

20-VUOTIAS SUKUSEURA HOLLOLAN PAPPILASSA

Kuvasi Matti Äärilä

ARTS INVASION

SUKU MUISTELI MENNEITÄ JA TUTUSTUI UUSIIN JÄSENIIN

Outi Niemisen säestyksellä kaikuivat sekä Hämäläisten että Varsinais-suomalaisten laulu Hollolan pappilassa, jonne Hollolan Kahilat olivat järjestäneet sukuseuran 20-vuotisjuhlan. Syyskuinen sunnuntaisää oli suosiollinen, sukuviiri saatiin salkoon ja sieltä alas kastumatta. Väkeä oli lähes viisikymmentä, ja on ilahduttavaa, että nuoret olivat tuoneet mukanaan tyttö- ja poikaystäviään tutustumaan mahdolliseen tulevaan sukuunsa.

Sukuseuran puheenjohtajalta Jukka Kahilalta kuultiin, että Hollolan kirkko oli kahden jättiläisen - Hollon ja Martan - rakentama näiden mielestä "jonkinmoisen lätäkön" eli Vesijärven tuntumaan. Suureen menneisyyteen kuuluu myös 1700-luvulla rakennettu Pyhäniemen kartano, jolla on ollut maa-alueita 10 000 hehtaaria. Kartanossa on ollut mm. saha, kärrynpyörätehdas ja oma meijeri, jonka tuotteita on kuljetettu Pietariin saakka. Koko omaisuus on hävitty ruletissa, mutta kartanoa on käytetty monen Suomi-filmin kuvauspaikkana (Roinilan talossa, Siltalan pehtori, Aatamin puvussa ja vähän Eevankin), ja noihin aikoihin paikkaa kutsuttiin Hollolan hollywoodiksi. Nykyisin jokainen voi olla tähti Messilän laskettelukeskuksessa. - Nykyien pappilarakennus on valmistunut 1814, ja sieltä on Elias Lönnrot lähtenyt ensimmäiselle runonkeruumatkalleen 1828, ja myöhemmin siellä on usein vierailut myös kirjailija Juhani Aho.

Kunnallista demokratiaa, rodunjalostusta ja käden taitoja

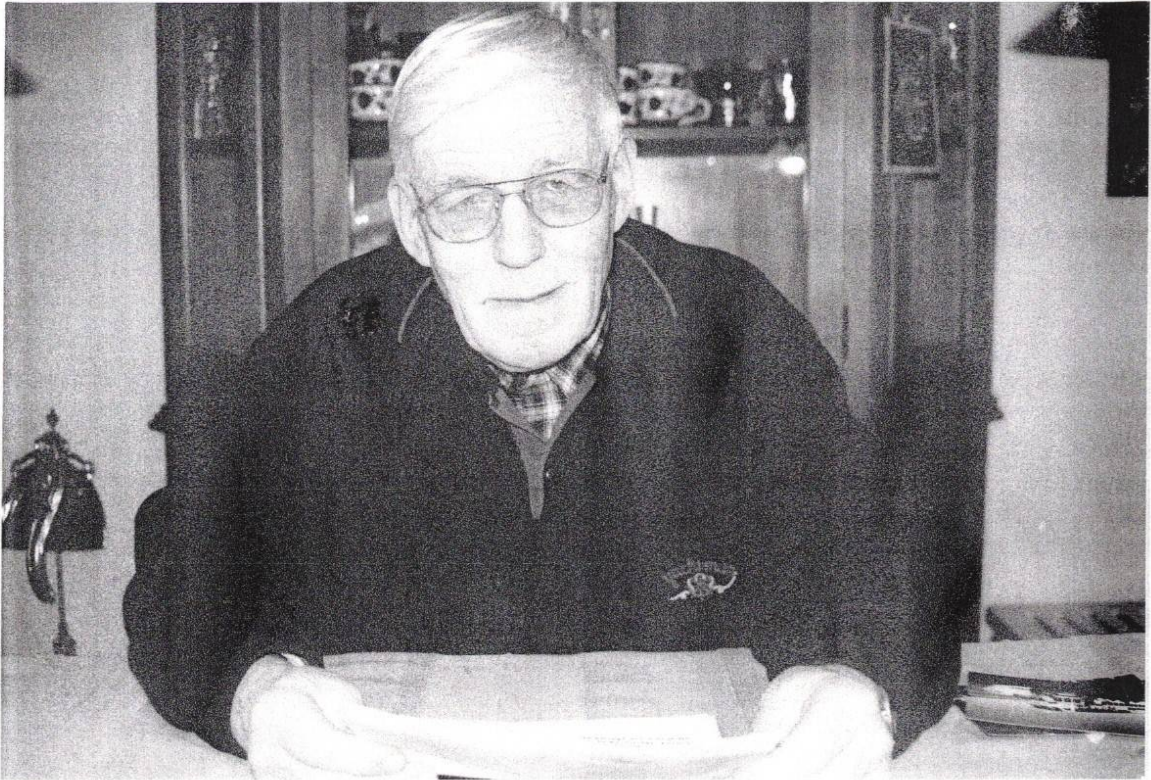
Hyvän lounaan jälkeen suvun vanhimmat ryhtyivät muistelemaan menneitä ja lapset saivat piirtää mieleisiään kuvia Syyrin Taatasta, suvun 1820 syntyneestä esi-isästä. Lea Toivonen esitteli kangaspuiden kaidetta, jonka hänen isänsä August Syyri (s.1890) oli aikoinaan puusta laatinut vaimolleen. Terttu Syrjänen muisteli lapsuuttaan Ylöjärven Ihamuotilassa. Viisipäistä sisarusarjaa kasvatettiin ahkeraan työntekoon, mikä sotienjälkeisessä maailmassa oli välttämätöntä, mutta omat leikkipaikkansa lapsilla tietenkin myös oli. Sirkka Vainio kertoi entisestä Ruskon kunnalliselämästä. Hänen appensa Johan Nestor Vainio, joka oli nainut Alexandra Pakulan Liedosta, oli aikoinaan valtuuston nokkamies, ja kun kunnantaloa ei ollut, pidettiin kuntakokoukset kotona Ruskon Tuorilla. Jaakko Ihamuotilan mukaan Espoon Histalla pidettiin mm. karjanhoitoa ja -jalostusta suuressa arvossa, ja työhuoneessa oli hyllyntäysi asiaa koskevaa kirjanpitoa.

Syyrin Taatan salaisuus

Kaikkein vanhimman esineen oli kuitenkin tuonut Matti Äärilä, joka esitteli tummaksi petsattua visapuista ryhmysauvaa. Keppi on perimätiedon mukaan kuulunut suvun esi-isälle Matti Matinpoika Syyrille (1820 - 1905), joka oli kotoisin Liedosta, Pokkolan kylän Pakulan talosta. Vanhoilla päivillään hänen varustukseensa ilmeisesti kuului tämä ryhmysauva, ja kun hän valkopartaisena ja pitkähiuksisena kuljeskeli keppiinsä nojaten, häntä kutsuttiin Syyrin Taataksi. Liukkaita kelejä varten kepin päässä oli rautapiikki ihan kuin nykyisillä sauvakävelijöillä.

Ryhmysauvan kädensijaan on kaiverrettu pieni kannellinen lokero, jonka tarkoitusta nykyihminen ei ymmärrä. Kolikot eivät lokeroon mahdu, ja mihin Taata niitä olisi

kävelyretkillään tarvinnutkaan, kun nakkikioskeja ja pysäköintimittareita ei ollut vielä olemassakaan. - Lokero jää Taatan salaisuudeksi, mutta sauva kelpaa hyvin nykypäivän joulupukille, Matti Äärilä tiesi.

Matti Äärilä

SUKUSEURAMME VAIHEITA

Fredrica ja Matti Syyrin sukuseuran alkuidean lausujaa ei ole dokumentteihin kirjattu, mutta yhtä epäillään: hän on Matilda Ihamuotilan muistosäätiön hallituksen puheenjohtajana pitkään toiminut Matti Ihamuotila. Eva Ihamuotilalla on kopio hänen Matti Ihamuotilalle lähettämästään kirjeestä, jossa hän kiittää tätä ajatuksesta.

Matilda Ihamuotilan muistosäätiön valtuuskunnan kokouksessa 26.4.1983 on yhtenä aiheena ollut sukuseuran perustaminen. Sukuseuran tilaisuuksissa suvun jäsenet voisivat tutustua toisiinsa ja tallentaa suvun historiaa; säätiön tehtäväksi jäisi alkuperäisen säädekirjan mukaan omaisuuden hoito ja suvun jäsenten taloudellinen tukeminen.

Asiasta keskusteltiin vielä 2.7.1983 Liedossa, Pokkolan Pakulan salissa pidetyssä säätiön hallituksen kokouksessa valmisteltaessa suvun elokuista tapaamista. Matti Ihamuotilan ja Marja-Riitta Perttulan 20.7. allekirjoittamassa kutsussa oli maininta: "Sukukokouksessa päätetään sukuseuran perustamisesta."

Innostus oli suuri, sillä Pokkolan Pakulassa kokoontui 20.8. satakunta suvun jäsentä. Sukuseura päätettiin perustaa, ja muistoksi istutettiin pihalle kuusi, jonka juurelle sukuhaarojen edustajat lapioivat multaa. Asiaa eteenpäin viemään tarvittiin toimikunta, johon tulivat Marja-Riitta Perttula, Pertti Pakula, Heini Järvinen ja Maila Punttala. Synnyttävälle annettiin jo nimikin: Fredrica ja Matti Syyrin jälkeläiset sukuseura.

Vuosi kuitenkin vierähti, ennen kuin perustava kokous 18 suvun jäsenen voimin pidettiin Espoon Histalla 16. syyskuuta 1984. Puheenjohtajana toimi Pertti Pakula ja sihteerinä Marja-Riitta Perttula. Seuran kotipaikaksi nimettiin Lieto ja toimialueeksi koko Suomi. Sääntöjä ryhdyttiin sorvaamaan Tissarin suvun mallisäännöstä.

8-jäseniseen hallitukseen tuli edustus kustakin sukuhaarasta. Ihamuotilan haarasta valittiin Matti Ihamuotila, Pekka Kahila ja Timo Syrjänen; Pakulan haarasta Heini-Maria Järvinen ja Marja-Riitta Perttula; Syyrin haarasta Mauri Jaakkola; Eskolan haarasta Maila Punttala; Äärilän haarasta Matti Äärilä.

Toimintatarmoinen hallitus kokoontui ensi kertaa 11.11.1984 Liedon Pokkolan Saarainmäessä Marja-Riitta Perttulan kotona. Timo Syrjänen valittiin seuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi, varapuheenjohtajaksi Mikko Ihamuotila, koska Matti Ihamuotila vetäytyi tehtävästä työkiireittensä vuoksi. Sihteeriksi valittiin Heini-Maria Järvinen ja rahastonhoitajaksi Mauri Jaakkola. Säätiö lupautui osallistumaan tyhjätaskuisen sukuseuran kustannuksiin ainakin monistuksen ja postituksen osalta.

Sukuseura retkeili ensimmäisessä vuosikokouksessaan 17.8.1985 Silja Linen Svealla Tukholmaan, jossa vietettiin päivä. Toiminnalle luotiin suuntaviivoja: suvun tapaamisten lisäksi päätettiin suunnitella sukuviiri ja logo - mahdollisesti Syyrin Taatan puumerkin pohjalta - kartuttaa suvun arkistoa, muistaa sukulaisten merkkipäiviä ja julkaista sukulehteä.

Matilda Ihamuotilan muistosäätiö järjesti suvun yhteisiä tilaisuuksia vain joka viides vuosi; sukuseuran kokoontumistiheys on vaihdellut. Varsinainen vuosikokous on nykyään joka toinen vuosi, mutta välivuonna on tavattu retkeilyn merkeissä. On purjehdittu Turun saaristossa ja tutustuttu Visavuoressa Emil Wikströmin ja Kari Suomalaisen taiteeseen.

Eva Ihamuotila ajoi tarmokkaasti sukuseuran lehden perustamista ja ilmoitti lahjoittavansa teoksestaan "Silloin ennen" saadut tulot seuran tiedotuslehden toimittamista varten. Lehden nimeksi tuli Syyrin Sanomat ja toimittajaksi Marja-Riitta Perttula. Ensimmäinen Syyrin Sanomat saatiin suvun käsiin kymmensivuisena vuonna 1998; vuoden 2003 numerossa oli 30 sivua.

Ulla Vesander o.s. Jaakkola suunnitteli sekä pöytämallisen viirin että isännänviirin, väreinä vihreä, valkoinen ja punainen, kuvion pohjana Syyrin Taatan puumerkki, joka on myös seuran logossa. Ensimmäiset viirit jaettiin sukukokouksessa Ruskolla 6.8.1995. saajina olivat Eva Ihamuotila, Matti Ihamuotila, Jaakko Ihamuotila, Pauli Syyri, Ulla Jaakkola, Mikko Ihamuotila sekä Jaakko Äärilä.

Pöytäviiri luovutetaan niille suvun tiloille, missä sukukokouksia on pidetty, samoin merkkipäivän viettäville.

Isännänviiri nousi ensimmäisen kerran salkoon Liedon Syyrillä 10.8.1997. Viirin vihki Matti Äärilä.

Suvun vaiheita on tallentanut Lea Toivonen haastatteleamalla nauhalle suvun jäseniä, mm. Maila Punttala ja Sirkka-Liisa Saarista. Nauhoista on Paula Muurinen laatinut kirjalliset tiivistelmät. Marja-Riitta Perttula tutkii suvun vaiheita ja kirjoittaa niistä Syyrin Sanomissa. Veli-Antti Muurinen on laatinut suvulle kotisivut internetiin. Eva Ihamuotila on kirjoittanut sukunsa vaiheista kaksi painettua teosta: Silloin ennen ja Kerrontaa...

Vuonna 2001 sukukokous päätti lyhentää seuran nimen muotoon Fredrica ja Matti Syyrin sukuseura. Kunniajäseniksi kutsuttiin Eva Ihamuotila, Mikko Ihamuotila ja Maila Punttala. Heille luovutettiin Ulla Vesanderin suunnittelemat kunniakirjat.

Juhlavuoden 2004 kunniaksi seura on istuttanut Liedon kirkonkylässä sijaitsevaan Rosariumiin kaksi nimikkoruusua: toinen nimettiin sukuseuralle ja toinen akateemikko Lauri Postille, jonka syntymästä tuli kuluneeksi 95 vuotta.

Fredrica ja Matti Syyrin sukuseuran toiminta ei olisi ollut mahdollista kuvatussa laajuudessa, mikäli Matilda Ihamuotilan muistosäätiö ei olisi tyhjätaskua tarvittaessa auttanut. Siitä sukuseura lausuu säätiölle lämpimät kiitokset.

MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖN JA MATILDA IHAMUOTILAN RAHASTON ALKUVAIHEITA

Suvun nuoremmat jäsenet saattavat miettiä, miksi on olemassa sekä Matilda Ihamuotilan muistosäätiö että Suomen Kulttuurirahaston yhteydessä toimiva Matilda Ihamuotilan rahasto ja miksi rahastosta annetaan määräraha myös Pelastusarmeijalle.

Eva Ihamuotila on toiminut Matilda Ihamuotilan muistosäätiön hallituksessa alusta (1966) alkaen vuoteen 1980. Tehtävään hän tuli setänsä Rikhard Ihamuotilan - säätiön perustajan - määräämänä. Säätiön alkuvuosista Eva Ihamuotila kertoo:

- Muistosäätiön hallituksen kokouksia pidettiin Turussa joko Turun Seudun Osuuspankin tai Hankkijan toimistossa, sillä pankinjohtaja Pauli Komi oli säätiön sihteeri ja asiamies; hallituksen varapuheenjohtaja, sittemmin puheenjohtaja Jaakko Äärilä taas Hankkijan johtaja. Molemmat olivat pitkään olleet Rikhard Ihamuotilan luottomiehiä asioiden hoidossa. Pauli Komin sihteeri Laura Mahnala hoiti pitkälti käytännössä muistosäätiön asioita.

- Minun kodissani pidettiin muistosäätiön hallituksen ja valtuuskunnan kokoukset 7.2. 1971, sillä samassa yhteydessä vietettiin Rikhard-sedän 90-vuotispäivät. Setä kuoli 26. maaliskuuta 1972. Hän oli ehtinyt toimia kuusi vuotta säätiönsä hallituksen puheenjohtajana.

Muistosäätiön hallituksen toimintaa etenkin alkuaikoina Eva Ihamuotila piti kiinnostavana ja haastavana, kokouksissa keskusteltiin melko vapaasti eikä oltu kovin virallisia.

Pian kävi ilmi, ettei verotussyistä voitu toimia pelkästään sukusäätiönä, ja pohdittiin sukusäätiön muuttamista yleishyödylliseksi säätiöksi, jolloin veroista ei olisi huolta.

Eva Ihamuotilan olettamuksen mukaan joko Veikko Ihamuotila tai Lauri Posti esitti ajatuksen siitä, että osa säätiön varoista luovutettaisiin Suomen Kulttuurirahastolle, osa jäisi sukusäätiölle. Neuvottelut olivat pitkät ja monivaiheiset.

- En pystynyt kuitenkaan yhtymään siihen suunnitelmaan, että osa säätiön varoista menisi pelkästään kulttuuritarkoituksiin, Eva Ihamuotila sanoo. - Otin esille Rikhard-sedän

testamentista sen kohdan, jossa mainittiin, että muistosäätiö käyttäisi varoja myös vanhusten ja yksinäisten, muidenkin kuin sukuun kuuluvien, avustamiseen sairauksissa ja taloudellisissa ahdingoissa. mainitsin, että minua velvoitti tähän asiaan puuttumaan keskustelut, joita sedän viimeisinä vuosina olin hänen kanssaan käynyt. Setä nimittäin suunnitteli em. testamentin kohdan lisäämistä myös säädekirjaan. Säädekirjan muuttaminen olisi kuitenkin ollut hankalaa, sedälle ei siihen ollut voimia, ja sitten loppui aikakin.

- Edellä olevan perusteella ehdotin, että Kulttuurirahasto veloitettaisiin myöntämään yhteydessään olevan Matilda Ihamuotilan rahaston apurahoja osa sairaitten ja yksinäisten vanhusten auttamiseksi Suomen Pelastusarmeijan kautta; Pelastusarmeijalta ei tässä asiassa puutu asiantuntemusta.

- Tiesin Rikhard-sedän suuresti arvostaneen Pelastusarmeijan työtä. Kun hän oli kuullut tai lehdistä lukenut jotain lähimmäistä kohdanneesta onnettomuudesta, hän pyysi minua panemaan puolestaan huomattavankin summan onnettomuuden uhreille, useimmiten juuri Pelastusarmeijan kautta.

- Osa hallintoelimien jäsenistä tuki ehdotusta, osa epäili sen soveltuvuutta Kulttuurirahaston tarkoituksiin. Keskusteluja oli paljon: virallisia ja epävirallisia, puhelimitse ja henkilökohtaisesti. Olin minäkin muutaman kerran puhelimitse yhteydessä Kulttuurirahaston toiminnanjohtajaan Matti Ilmaseen. Hän suhtautui asiaan ymmärtäväisesti. Kulttuurirahasto ratkaisi asian Pelastusarmeijan hyväksi, minkä jälkeen muistosäätiön hallintoelimet hyväksyivät sen yksimielisesti.

17.12.1980 päivätyn lahjakirjan liitteessä mainitaan mm.: "2 § Rahaston tarkoituksena on tukea lahjakkaiden nuorten opiskelua ja opintoja, ovatpa ne mitä hyväksyttävää laatua tahansa, sekä tukea vanhusten ja yksinäisten auttamista sairauksissa ja taloudellisissa vaikeuksissa. Rahaston tarkoitusta toteutetaan jakamalla käytettävänä olevasta määrästä joka kolmas vuosi 3/4 opintostipendeinä ja osoittamalla 1/4 Pelastusarmeijalle."

- Olen saanut tietää, että Pelastusarmeija on Matilda Ihamuotilan rahastosta varoja saadessaan tunnollisesti noudattanut lahjakirjan määräystä, Eva Ihamuotila sanoo. - Varmaan moni sairas ja yksinäinen vanhus on näiden vuosien aikana hiljaa kiittänyt ja siunannut tuntemattomaksi jäänyttä auttajaansa.

**MATILDA IHAMUOTILAN
MUISTOSÄÄTIÖN
STIPENDIT VUONNA 2004**

**Matilda Ihamuotilan jälkeläiset
(10 hakijaa)**

Nimi Syntymäaika	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty summa
Sanni Verkasalo 160277	Helsingin yliopisto, psykologian laitos psykologian kand. 6.vuosi	1 500,-
Ronja Verkasalo 260674	January Workshop with Nancy Stark Smith Northampton Ma, USA	3 000,-
Heidi Kuivajärvi 260588	Ylöjärven lukio, 1.vuosi	200,-
Sini Fabre 290381	Turun yliopisto, kääntäminen, 4.vuosi	2 000,-
Helena Fabre 130783	Turun ammatti-instituutti, liiketalouden perustutkinto 3.vuosi	2 000,-
Asko Aaltonen 030288	Säkylän lukio, 1.vuosi	1 000,-
Ilkka Lindstedt 010186	Hgin yliopisto. Aasian ja Afrikan kielet ja kulttuurit 1.vuosi	1 500,-
Tuukka Poikonen 090385	Sammon lukio, urheiluluokka. 4.vuosi.	850,-
Eeva-Liisa Salli 050688	Hgin yliopiston Viikin normaalikoulun lukio, 1.vuosi	200,-
Henri Kahila 080680	Kajaanin ammattikorkeakoulu, kone- ja tuotantotekniikka, 4.vuosi.	2 000,-

Yhteensä

14 250,00

Matilda Ihamuotilan sisarusten jälkeläiset**(9 hakijaa)**

Nimi syntymäaika	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty summa
Isotalo Mari 110877	Hgin yliopisto, maat.-metsätiet. tiedekunta, 3.vuosi	1 000,-
Isotalo Riikka 200775	Turun yliopisto, humanistinen tiedekunta, filosofian kand., 8. vuosi	500,-
Lehmuskallio Julius 270577	Sibelius-akatemia, musiikin teknologia ja musiikkiyrittäjäyys, 1.vuosi	1 000,-
Vesander Ulla 230454	Perheniemen Evankelinen opisto, LogoArt - taideterapiakoulutus, 1.vuosi	1 000,-
Veera Ilmonen 120983	Hgin yliopisto, oikeustieteellinen tiedekunta 3.vuosi	1 000,-
Jaakkola Elina 130381	Lapin yliopisto, oikeustiede, 3.vuosi	1 000,-
Lehtovuori Lauri 280169	Hgin kauppakorkeakoulu, kansainvälinen MBA –ohjelma.	500,-
Antti Pakula	Turun ammattikorkeakoulu, tietotekniikka 4. vuosi	1 000,-
Hertta Rosten 160887	Paimion lukio, 2.vuosi	500,-
	Yhteensä	7 500,00

KIITOKSET

**Kiitämme Matilda Ihamuotilan muistosäätiötä saamistamme
apurahoista, joita tulemme käyttämään opintoihimme.**

Helena ja Sini Fabre

POSTIN HÄÄVIERAAT

Lauri Postin ja Maili Hynnisen vihkikuvassa vuodelta 1943 oli mukana nimeltä tunnistamattomia häävieraita, joiden henkilöllisyyttä ovat selvittäneet Eva Ihamuotila ja Risto Ihamuotila.

Kuvassa ovat siis vasemmalta oikealle kirjailija Maila Talvio, hänen puolisonsa , prof. J. J. Mikkola, Kustaa Vilkuna, morsiamen äiti Beda Hynninen o.s. Malen, sulhasen isä Otto Posti, morsiuspari, takanaan vihkipappi Verner Aurola, Aini Maininki, morsiamen isä, Alkon silloinen toimitusjohtaja Emil Hynninen, säveltäjä Yrjö Kilpinen, Hilda Ihamuotila o.s. Kantala, Veikko Ihamuotila ja Anna-Liisa Ihamuotila.

Parin vihkinyt Verner Aurola ,entinen Mallat, s.1899, toimi 1943 - 44 Töölön seurakunnan virallisena apulaisena.

Hilda Ihamuotila (1875 - 1955) oli Artturi Ihamuotilan puoliso Histalta ja siis Veikko Ihamuotilan äiti.

Aini Maininki, ent. Malen, s. 1888, on morsiamen täti, siis Beda Hynnisen sisar. Hänellä on sukumme jäseniin useitakin yhteyksiä. Eva Ihamuotilan kertoman mukaan Kustaa Ihamuotila olisi kosinut neiti Maininkia, mutta ei kelvannut, kun sisarkin sai ministerin. Aini Maininki toimi vuodesta 1925 Turun Suomalaisen Yhteiskoulun kotitalousopettajana, jossa oppilaat tunsivat hänet pelkästään nimellä Amalia. 1950-luvulla minäkin nautin hänen opetuksestaan sekä pula-ajan säästäväisyydellä kokatuista aterioista. Erityisesti jäi mieleen erinomainen puolukkahillo, jota me nälkäiset murrosikäiset kävimme salaa komerossa maistelemassa.

Säveltäjä Yrjö Kilpinen (1892 - 1959) oli Mikkoloiden ystäviä ja saanut professorin arvon 1942, Suomen Akatemian jäsen hänestä tuli 1948.

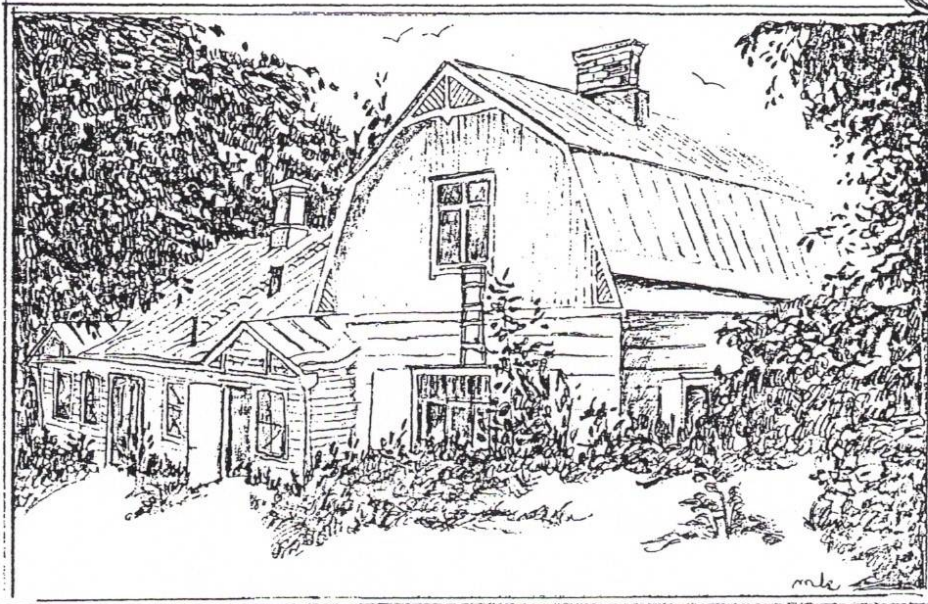
Mrp

KESÄLLÄ 2005 RAISIOON !

SYYRIN SUKUSEURAN SÄÄNTÖMÄÄRÄINEN KOKOUS

Pidetään sunnuntaina 4. syyskuuta 2005 Raisiossa Huhkotalossa. Lounaan ja kokouksen jälkeen tutustutaan Fridhemiin, Turun Ihamuotiloitten kesäkotiin. Fridhemissä on esillä Salli ja Frans Ihamuotilan perhekunnan vanhojen käsitöiden näyttely.

Kutsu ja tarkempi ohjelma postitetaan myöhemmin.

MIKÄ ON RAISION FRIDHEM?

Turun Ihamuotilat ovat kutsuneet sukuseuramme ensi kesänä tutustumaan Raision Fridhemiin. Se tuli Frans ja Salli Ihamuotilan perheen kodiksi vuonna 1922. Kolmisen vuotta perhe asui siellä kesät talvet, mutta nykyään Fridhem on kesähuvilana. Eva Ihamuotila on kirjoittanut elämästä Raision huvilassa kirjassaan "Silloin ennen". Ennen suvun vierailua on hyvä palauttaa mieleen, mitä kaikkea tulemme näkemään.

Fridhem on alkuaan ollut Huhkon kartanon mäkitupa ja syytinkirakennus. Ihamuotiloitten aikaan Fridhemiin kuului myös peltoa, mutta päärakennus oli ennen laajennusta ahdas 6-henkiselle perheelle. Pihapiirissä olivat myös sauna, isän verstashuone ja tallirakennus kanaloineen, joka sittemmin korjattiin Mummulaksi.

Eva Ihamuotila muistaa äidin kertoneen, miten tuskastuttavaa oli tehdä ensimmäiset jouluvalmistelut pikkuriikkisessä keittiössä, kun Eva, Aune, Mikko ja Antti pyöivät jaloissa. Niinpä äiti pani lopulta oven reekeliin, ja lapset huusivat, potkivat ja kolkuttivat toisella puolella. Isä lohdutti ja rakensi lapsille kesällä jopa leikkimökin.

Kun perhe muutti Turkuun Antin, kuopuksenkin, tultua kouluikään, jäi Fridhem kesäkodiksi. Sinne muutettiin kuitenkin heti koulujen kevättutkinnon jälkeisenä päivänä. Turun-koti suojattiin haalistavalta auringolta, ja muuttoon tilattiin kuorma-auto, sillä henkilökohtaisten tavaroitten lisäksi taloudessa tarvittiin valtavasti tavaraa. Lapset seurasivat silmä kovana, mihin siirtomaatavarakaupasta ostetut herkut piilotettiin.

Juhannuksena Fridhemissä oli oma kokko, ja traditioon kuului muhkea vadillinen plättejä. Muita kesän juhlapäiviä olivat nimipäivät sekä vanhempien häpäpäivä. Sadepäivinä luettiin, pelattiin pelejä tai tehtiin käsitöitä. Iltaisin kuunneltiin radiota, isä piti säännöllisesti iltahartauden. Kotiapulainen Suoma Suominen huolehti koko sydämellään perheen taloudesta kolmisenkymmentä vuotta: hän keitti, leipoi, siivosi ja tiskasi. Hän oli perheenjäsen.

Fridhemin ympäristö muuttui aika lailla, kun rakennettiin Turun - Porin pikatietä. Yhteys Huhkonkoskeen ja uimapaikkaan katosi, laitumelta hävisivät lehmät ja hevoset, puistotieltä lehmukset. Isä ja äiti vanhenivat, lapset aikuistuivat. - Fridhemin kesät olivat onnellisia ja kiireettömiä, aika seesteistä ja ihanaa, muistelee Eva Ihamuotila.

Perhekuvassa Salli ja Frans Ihamuotila lapsineen v. 1925. Isän sylissä Mikko, vas. Antti, Eva ja Aune.

Fridhemin esineistä

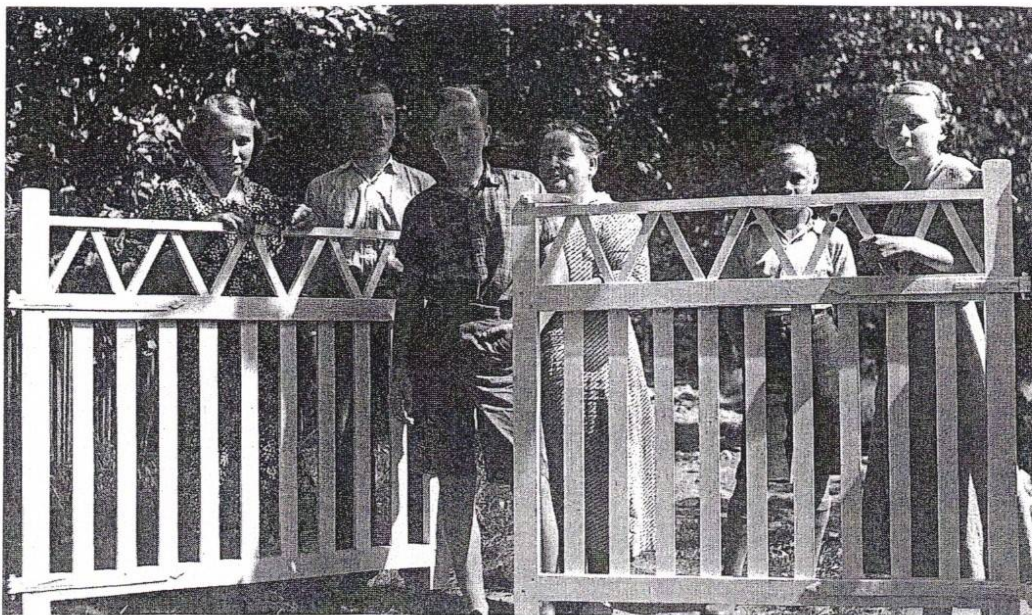
Pascal on sanonut: Mitä älykkäämpi ihminen on, sitä enemmän hän näkee esineissä. Fridhemin huonekalut, taulut ja koriste-esineet on koottu rakkaudella ja sijoitettu paikoilleen harkiten, eikä niiden järjestystä muuteta. Jokaiseen esineeseen liittyy tarina. Se kertoo suvun jäsenten mieltymyksistä, kätten taidoista ja myös aikakaudesta, jolloin esineitten omistajat ovat eläneet. Fridhemissä voi muistella omaisiaan ja menneitä sukupolvia.

Heti sisälle tultua on ala-aulassa on musta kukkapylväs ja keinutuoli Rikhard Ihamuotilan peruja. Hänen sisarensa Mandi on ollut taitava puun työstäjä: musta, lovilleikkauksin koristeltu pöytä on hänen tekemänsä. Seinällä oleva rekivaate lienee Ihamuotilan talosta.

Ison keittiön jugendkaluston on Salli Ihamuotila tilannut jo Nokialla. Seinäryijyn on Mandi tehnyt veljelleen Rikhardille. Perheen lasten tullessa aikuisikään on ollut tapana varustaa heidät omaa kotia varten. Niinpä Matilda Ihamuotila oli teettänyt puuseppä Kajanderilla poikaansa Fransia varten pitkän lipaston, senkin, jossa on leijonankäpäläjalat ja jopa salalokerokin. Sen paikka on ruokahuoneessa. Lattialla olevia kapeita vaaleita mattoja sanottiin keisarinmatoiksi, koska Venäjän keisarilla oli Langinkoskella olevassa kalamajassaan samanlaiset. Matot ovat koristaneet aikoinaan Sally Ihamuotilan tyttöaikaista kotia. Salin taffelipianon on ostanut Sally- ja Aino-siskolleen veli Eino Tervo.

Yläaulan kustavilaistyylinen kalusto on Vaarniemestä, Rikhard Ihamuotilan Kaarinassa sijainneelta maatilalta. Pihanpuoleisesta vinttikamarista mainittakoon kirjoituspöytä, joka on kuulunut perheen kuopukselle, Antti Ihamuotilalle. Vanhempien arvomaailmasta kertovat myös taulut " Suuri lähetystö" ja "Hyökkäys". Valkohapsisen Syyrin taatan kuva on sekini saanut paikkansa vinttikamarin seinällä.

Kaikkia esineitä ei ole mahdollista luetella, mutta jo edellä kirjoitetusta voi saada kalpean käsityksen siitä, mikä Fridhemin viehättäviin huoneisiin astuvaa vierasta odottaa. Harvoin voi nähdä taloa, jossa suvun ja oman perhekunnan perinteitä niin hartaudella vaalitaan.

Fridhem on saanut uuden portin v. 1936. Vas. Aune, Antti, Mikko, äiti, Reino Honkaranta ja Eva.

KÄSITYÖT - NAISTEN KULTTUURIA FRIDHEMIN NÄYTTELYSSÄ

Morsiamen kirja vuodelta 1933 kertoo, että ennen vanhaan tyttö alkoi valmistaa kappioita viisitoista täytettyään, jotta olisi valmis, kun tosi eteen tuli. Liinavaatelajien kappalemääriä laskettiin tusinoissa. Väkeä oli paljon, pyykkiä pestiin harvoin, joten tarvettakin oli. Kun liinavaatteiden valmistaminen saatettiin alkaa pellavan kylvämisestä, kuten esiäitimme Fredrica Syyrin kotona, voi vain kuvitella, millainen työ kappioiden valmistamisessa on ollut.

Eva Ihamuotila kiinnostui sukunsa naisten käsityöistä ja ryhtyi kokoamaan niitä veljenpoikansa vaimon **Rosi Ihamuotilan** avustuksella: - Mitä pitemmälle kokoelma on edistynyt, sitä arvokkaammaksi ja merkityksellisemmäksi olen sen kokenut, sanoo Eva Ihamuotila. - Vanhat käsityöt eivät ole vain tavaraa, niihin sisältyy esiäittemme arvomaailma. Ne ovat todiste ahkeruudesta, toisista välittämisestä, kauneudentajusta, jopa taiteellisesta luovuudesta.

Romaani yhdestä lakanasta

Kokoelman vanhimmat käsityöt ovat kaksi pellavalakanaa. Ne on kutonut itse kasvattamistaan ja kehräämistään pellavista **Fredrica Syyri** (1820 - 1894).

Nykyihmisen näkökulmasta katsottuna tekstiilit ovat ainutlaatuisia. Lakanoilla on varmaan ikää yli 150 vuotta. Pellavakangas on silkinhienoa. Lakanat on koottu kahdesta, keskeltä yhteen ommellusta kappaleesta, sillä kangaspuut eivät olleet kyllin leveitä. Ommel on tehty käsin uskomattoman pienillä pistoilla. Tiedetään, että Fredricalla oli jo käsin pyöritettävä ompelukone, mutta hienoimmat työt tehtiin käsin.

Taidokkaan nimiköinnin lisäksi lakanat on koristeltu revinnäis- ja reikäompeleilla, joita joissakin lakanoissa on myös jalkopäässä. Ennen sähkövaloa - päreen, kynttilän tai öljylampun tuikkeessa - tehty työ on uskomattoman hienoa.

Aivan oman mainintansa ansaitsevat häälakanat. Niiden valmistamiseen uhrataan tietysti aivan erikoista huomiota, mutta Eva Ihamuotilan mukaan niitä käytetään vain kerran: häilyönä. Salli ja Frans Ihamuotilan häälakanat on koristettu ns. hardanger-ompelella.

Maila Punttala on selvittänyt, että Fredrica Syyri teki pellavalakanoilla myös kauppaa Turun torilla - kuten tekivät monet lietolaiset naiset - ja osallistui 1850-luvulla Suomen Talousseuran näyttelyyn päästen palkintosijoille.

Liinavaatekaappi - emännän ylpeys

Aivan yksin ei tuleva nuori nainen sentään yleensä kappioitaan valmistanut, vaan niitä tehtiin yhdessä perheen naisväen, ystävättärien ja palvelusväen sekä muiden seudun tunnettujen käsityöihmisten avulla. Morsiamen kirjan vaatimattomin kappioarkkuehdotus 1930-luvulta sisältää lakanoita, tyynyliinoja, kasvo-, käsi-, posliini- ja säkkipyyhkimiä, tusinan kutakin lajia; lautasliinoja varataan kaksi tusinaa; pöytäliinoja tarvitaan vain neljä. Teoksen laajemmissa liinavaatesuunnitelmissa mainitaan vielä erikseen lasi- ja veitsipyyhkimet, rapuliinat, pölypyyhkimet, mankeliliinat, kylpyraidit ja tuohon aikaan muodikkaat turkkilaiset kylpypyyhkimet. Kun tässä on mainittu vain liinavaatteet, ei kovin pienellä varustuksella naimisiin menty.

Pyykkipäivät ovat taatusti olleet rankkoja ennen pesukoneita. Emännät saattoivat ylpeillä liinavaatekaapillaan, jossa loistivat kiiltäviksi mankeloidut ja kauniisti viikatut lakanat, tyynyliinat, pyyhkeet ja lautasliinat tasaisissa pinoissa. Jopa tyynyliinojen nauhat piti silittää

tai krejata. Lakanankulmiin ommeltiin numerot, jotta lakanoita käytettäisiin tasaisesti numerojärjestyksessä.

Pussit ja laukut

Ihamuotilan perhekunnan 1900-luvun alkupuolelle sijoittuvissa käsitöissä on huomattava määrä erilaisia kankaisia laukkuja ja pusseja monen monituisia tarpeita varten. Kunkin perheenjäsenen likapyykki kerättiin omaan pussiinsa. Lisäksi kampa peilipöydällä, käytössä oleva yöpaita ja kankainen lautasliina, luettavana oleva kirja, puhtaat nenäliinat, ompelutarvikkeet, neulepuikot, Ylhäisten näkkileipä ja tietysti silmälasit vaativat kukin oman, itse ommellun säilytyslaukkunsa, joka oli tietenkin kuvioitu asiaankuuluvien koruompelein.

Alusasut

Aivan oman lukunsa kokoelmassa muodostavat naisten alusasut. Vanhimmat aluspaidat käyvät nykynaisen yöpaidaksi, ja nekin on koristeltu hiuslaskoksin ja brodyyrein sekä tietenkin nimikoitu.

Naisten alushousut on melko myöhäinen keksintö. Vaatekappaletta pidettiin alkuun vallan säädyttömänä, nimikin oli "nimettömät". Kangasta niihinkin kului paljon: pitsikoristeiset lahkeet ulottuivat polviin, mutta luukkutekniikalla avautuvien housujen yllätys oli ompelematta jätetty keskisauma. Myös naisten alusvaatteiden narulle ripustamiseen ja ulkona kuivattamiseen liittyi omat, kirjoittamattomat sääntönsä.

Kun hameenhelma 1920-luvulla lyheni, alusasutkin kevenivät. Morsiamen kirja esittelee pastellivärisistä ohuista kankaista tehtyjä yö- ja päiväpaitoja sekä housuja, jotka on koristeltu reikä- ja päällikeompelulla. "Ilman rintaliivejä nykyään tuskin enää kukaan nainen katsoo olevansa vaatteissa", toteaa opaskirja ja neuvoo ompelemaan nekin - "rintioiset" - itse. Ihamuotilan kokoelmassa on sekä Evan että Aunen ompelemia alusasuja.

"Säadytön combineesi"

Nykyisellä bodylla on ollut edeltäjänsä jo 1920-luvulla. Salli Ihamuotilalta on säilynyt ns. combineesi, väljä vaatekappale, jota Morsiamen kirja nimittää paitahousuiksi. Salli-äiti ompeli combineesin myös tyttärilleen. Hellesäässä asu on varmaan ollut erinomainen, joskin Kotiliesi kantoi huolta moraalista vuonna 1927: "Ns. amerikkalaiset paitahousut, joissa housuja vastaa ainoastaan kapea napitettava liuska alhaalla, ovat lyhyiden hameiden seurassa täysin säädyttömät."

Paperikangasta ja puukenkiä

Sota-ajan Kotiliesi opasti perheenemäntiä kasvattamaan perunankuorista uusia perunoita, terittämään rikkiäisiä naisten sukkia ja uudistamaan puhki kulutettuja lakanoita. Lakana halkaistiin pituussuuntaan ja kaitaleet katkaistiin, ja näin saadut neljä palaa ommeltiin yhteen niin, että kulumattomat ulkoreunat tulivat keskelle.

Aune Ihamuotila matkusti sota-aikana ympäri maata pitämässä jopa puukengänvalmistuskursseja. Puukenkien lisäksi kokoelmassa on paperikankaasta ja aaltopahvista valmistettuja esineitä.

Lahjoitus Fredrica Wetterhof -säätiölle

Fridhemin näyttelyssä nähdään osa Ihamuotiloitten kodintekstiileistä. Kokonaisuus, johon kuuluu myös käsityövälineitä, vaatteita sekä mallilehtiä ja kirjontamalleja 1800- luvun loppupuolelta 1950-luvulle, on sovittu lahjoitettavaksi Fredrika Wetterhof -säätiölle lahjoittajalle sopivana ajankohtana.

"Kotini vanhat käsityöt"

Eva Ihamuotila on kirjoittanut kokoelmasta monistekirjan nimeltä "Kotini vanhat käsityöt" (v. 2002 - 2003), josta yksi kappale on lahjoitettu Fredrica ja Matti Syyrin sukuseuralle 30.10.2003. Teoksen alkupuheessa tekijä lausuu kiitokset Lea Toivoselle, Leena Äärilälle ja Rosi Ihamuotilalle, jotka ovat auttaneet kokoelman luomisessa ja selvittämisessä.

Kirjaa voidaan monistaa lisääkin, mikäli kiinnostusta on. Sen hinnaksi tulee noin 30 - 40 euroa.

Fridhemin valkoisia kellokukkia „sillin ennen“

VETERAANEJA EI UNOHDETA

Mikko Ihamuotila on kirjoittanut muistorunon edesmenneelle jalkaväenkenraali **Adolf Ehrnrootille** ja kertoo Ehrnrootin ja veljensä **Antti Ihamuotilan** kohtaamisesta jatkosodan perääntymisvaiheessa Äyräpään sillanpäässä v. 1944.

Antti Ihamuotila oli silloin jv-komppanian päällikkö, ja komppania oli juuri saanut kaivettua jonkinlaiset poterot. Ehrnroot, silloin eversti, tuli eteen, mistä usein operaatioita johti, seisoi Antti Ihamuotilan kaivannon reunalla ja kysyi: - Missä se ryssä oikein on? Ihamuotila tuumi, että kyllä hänenkin pitää nousta ylös everstin rinnalle. Silloin Ehrnroot sanoi: - Kuulkaa te luutnantti, pysykää te vaan siellä montussa. Teistä komppanianpäälliköistä on kova pula, mutta kyllä meitä everstejä piisaa!

Parin päivän kuluttua Antti Ihamuotila haavoittui pahasti johtaessaan komppaniansa vastahyökkäystä. Tähän vammaansa hän kuoli 48-vuotiaana everstiluutnanttina toimittuaan rauhanoloissa Ehrnrootin alaisena.

JALKAVÄENKENRAALI ADOLF EHRNROOTIN PERINTÖ

On kenraalimme poissa,
vaan ei poissa kuitenkaan.
Hän elää yhä muisteloissa
ja Suomen miehen sanoissaan.

Sodassa hän miehen mallin antoi,
aseveljen vastuun kantoi:
Ei jätä veljeänsä veli.
Niin uskoi hän ja niin hän eli.

Kun sota päättyi ja nöyryytys oli suurin,
hän sanoillansa pelon mursi muurin:
- Tämä maa on hyvä maa.
Sitä kunnia on puolustaa.

Ja kun meille kaikuu iltahuuto viimeinen,
milloin - sitä tiedä mä en -
niin tärkeintä on: siunattuun multaan vapaan maan
mekin pääsemme rauhaan ja kunniaan.

KANSALLISRUNOILIJA RUNEBERG PALAA LIEDON PAPPILAAN RUNEBERG JA LIEDON SUSI

P. A. Kruskopfs
teckning till *Hanna*
år 1833, SLS.

Piirros: Brehm, Zoologia kansalaisille, 1896

J.L. Runeberg palaa Lietoon lähes 200 vuoden jälkeen. **Marja-Riitta Perttula** on kirjoittanut näytelmän "**Runeberg ja Liedon susi**", jota Liedon harrastajateatteri esittää kesällä 2005 Liedon pappilan pihalla.

Runeberg ja Liedon susi ajoittuu kesään 1823. Turun akatemian 19-vuotias studentti J.L. Runeberg saapuu pappilaan kuin paratiisiin Liedon kirkkoherran, professori **A. Laguksen** tyttärien kotiopettajaksi. Samaan aikaan paikkakunnalle ilmestyy Venäjän aroilta ihmisen vanha vihollinen - susi.

Professori etsii akatemiasta lahjakkaita nuorukaisia ja haluaa kasvattaa uudenlaisen virkamieskunnan ja sivistyneistön. Niinpä Runebergille näytetään tietä kansallisrunoilijaksi, mutta hän ei näe - ei vielä, sillä nuoruus kuohuu mielessä, neidot ovat kauniita ja susi houkuttelee sankaritöihin. Näytelmän lopussa selviää myös, miksi Runeberg Liedon-kesänsä jälkeen pakenee Saarijärvelle.

Professorin rouvan ja viehättävien tyttärien lisäksi näytelmässä on peruslietolaista väkeä, joka yllättävästi muistuttaa Saarijärven Paavoja ja Vänrikkejä. Salaperäinen Mansikkatyttö kirjoittaa Runebergista runoja. Alkavaa teollisuutta ja rahan mahtia edustaa Littoisten verkatehtaan patruuna **C.L. Hjelt**. Myös nuori **Elias Lönnrot** viettää kesäisen illan Liedon pappilassa. - Susi on paitsi tarinan kaikinäkevä kertoja ja innokas laulaja myös Runebergin alter ego.

Musiikki- ja runopitoinen näytelmä Runeberg ja Liedon susi kertoo paitsi tietään etsivästä nuoruudesta, sankarihaaveista ja kesän huumasta, myös identiteettiään rakentavasta kansakunnasta, Suomesta.

Kirjoittaja on saanut koulutusta **Harke**-hankkeessa, joka kouluttaa maakunnan harrastajapohjaisia kesäteattereita. Ohjaaja on **Hanna Paatero**, musiikista vastaa **Samuli Hakkarainen**.

Ensi-ilta on 10.6.2005, muut esitykset su 12.6., ti 14.6., to 16.6., su 19.6., ti 21.6., ke 22.6., ti 28.6., ke 29.6., to 30.6., pe 1.7., su 3.7., ja ti 5.7.

Lippuvaraukset Liedon kesäteatteri puh. 040 - 8 311 493

MIKKO IHAMUOTILA AUTTAA LÖYTÄMÄÄN SISÄISET VOIMAVARAMME

Joiltakin sukumme jäseniltä ei tunnu luomisvoima lainkaan loppuvan: **Mikko Ihamuotila** on eläkkeelläolonsa aikana kouluttautunut pitkälle hypnoosin ja suggestion alalla, ja tällä hetkellä on täydennettävänä Ihamuotilan ensimmäinen, loppuunmyyty teos "**Ihminen muutosten keskellä**", jonka työnimenä on "**Sisäiset voimavarasi**".

"**Ihminen muutosten keskellä**" ilmestyi Kariston kustantamana 1998. Teos käsitteli hypnoosin historiaa ja hypnoosin käyttöä vaihtoehtoisena hoitomuotona. Paitsi terapeutin avulla ihminen voi itsekkin harjoitusten avulla parantaa keskittymiskykyään, lieventää stressiään, saada kiinni unenpäästä, vapautua tupakasta liiasta syömisestä; myös urheilusuorituksia voi parantaa mielikuvien avulla.

Alkukipinä vaihtoehtoisiin menetelmiin syttyi, kun Mikko Ihamuotila opetti aikuisopistossa espanjaa ja ryhtyi käyttämään suggestiivista opetusmenetelmää. Sekä opettaja että oppilaat kokivat sen innostavana, ja niinpä Ihamuotila suoritti hypnoosikurssin ja sai suggestoterapeutin työnimikkeen. terapeutina hän aloitti 1983.

Suomessa tiedettiin hypnoosista melko vähän, mutta kun Mikko Ihamuotila pääsi kansainvälisten hypnoosiyhdistysten jäseneksi (Svenska Föreningen för Klinisk Hypnos ja The International Society of Hypnosis), aukenivat tiedon kanavat, ja Mikko Ihamuotila katsoi suorastaan velvollisuudekseen välittää tietoa suomalaisten käyttöön. Kirja alkoi syntyä, kun Ihamuotila liitti tähän omat suggestoterapeutin kokemuksensa. Näkökulma on Ihamuotilan mukaan eettinen, länsimaista kulttuuriperintöä ja suomalaisia perusarvoja kunnioittava. Hypnoosin tehtävä on Ihamuotilan mukaan olla katalysaattori, hoitotoimien mahdollistaja, tehostaja ja nopeuttaja. Ihamuotila liittää hypnoterapiaan myös muita "pehmeitä" hoitomuotoja, mm. hoitavien käsien terapian, hengitysharjoitukset ja psykodraaman.

Aineksia on saatu kansainvälisesti tunnetuilta nimiltä. Sellaisia ovat mm. Erik Ahlman, Carl Gustav Jung, Viktor Frankl, Watkinsit, Milton H. Erickson.

- Keski-Euroopassa hypnoosia arvostetaan kovasti; lääkärit toimivat usein yhteistyössä hypnoterapeuttien kanssa, Mikko Ihamuotila sanoo. - Hypnoosiin on kuitenkin tunkeutunut muoti-ilmiöitä, jotka ovat omiaan tahraamaan alan maineen. Heikosti koulutetut, mutta pikaisen taloudellisen voiton ymmärtävät tarjoilevat hypnoosikursseja netissä. Seuraleikkien tasoinen hypnoosilla askartelu voi johtaa vaikeisiin tilanteisiin, jopa psykiatriseen hoitoon.

- Hypnoosi voi auttaa myös tunnekriiseissä ja ahdistustiloissa, joita ihmiselämään aina liittyy. Näin käsiteltyinä ne ovat omiaan kasvattamaan psyykkistä ja muutakin kestävyyttä. Näin vähennetään psyykenlääkkeiden kovasti yleistynyttä käyttöä.

Freud opetti aikoinaan psykoanalyttisen kaavansa mukaisesti etsimään ongelmien taustoja ennen kaikkea torjutun seksuaalisuuden alueelta. Nykyihmisen ongelmien

takana voivat olla ajankohtaiset asiat, kuten globalisaation ja markkinatalouden mukanaan tuomat uhat, työhön tai työttömyyteen liittyvät, myös työpaikkakiusaaminen.

Sodan aiheuttamat psyykkiset seuraukset eivät rasita vain rintamalla olleita, vaan ne voivat heijastua sodan vaurioittamien omaisiin toiseen ja kolmanteenkin polveen. Maailmaa tai menneisyyttä ei ole helppo muuttaa, mutta omaa suhtautumista asioihin voi muuttaa mm. rentoutumalla ja mielikuvaharjoituksilla.

- Elämässä pitää aina olla haasteita, ellei suuria, niin pieniä, Mikko Ihamuotila kertoo ja muistelee Wienissä pidettyä alan kongressia, johon häntä oli pyydetty esitelmöimään englanniksi 400 asiantuntijalle. - Seistessäni puhujanpöytäajattelin: menköön syteen tai saveen, mutta tähän ei kuole. Ja hyvin meni!

Tällaista työtä tekee ja näistä menetelmistä kirjoittaa hypno- ja suggestoterapeutti Mikko Ihamuotila, 84-vuotias turkulainen, jonka omat sisäiset voimavarat ovat edelleen ehtymättömät.

MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖN TOIMIELIMET

HALLITUS

Timo Syrjänen, puheenjohtaja

Matti Ihamuotila, varapuheenjohtaja

JÄSENET

Anssi Aaltonen

Heini-Maria Järvinen

Marja-Riitta Perttula

VALTUUSKUNTA

Jaakko Ihamuotila, puheenjohtaja

Erkki Kuivajärvi, varapuheenjohtaja

JÄSENET

Leena Fabre

Eeva Ilmonen

Jukka Kahila

Lauri Lehtovuori

Heta Muurinen

Jussi Äärilä

HALLITUKSEN JA VALTUUSKUNNAN SIHTEERI

Christina Muurinen

SUOMEN KULTTUURIRAHASTON YHTEYDESSÄ OLEVAN MATILDA IHAMUOTILAN MUISTORAHASTON ASIAMIEHET

Timo Syrjänen

Heini-Maria Järvinen

Lumisia terveisiä Ivalosta!

Joulukuun puolessa välissä lähdin Ivaloon kuukaudeksi töihin. Minulle ilmoitettiin kahden viikon varoitusajalla, että tulkin töitä olisi tarjolla. Kaksi viikkoa myöhemmin, heittäydyin seikkailuun ja lähdin reppu selässä kohti suurta tuntematonta. Tiesin vain, että joutuisin kylmään lumiseen pohjolaan keskelle kaamosta.

Epäilykseni hälvenivät tuota pikaa, kun minua vastassa ollut mies hymyili autuaasti ja toivotti minut tervetulleeksi Ivaloon ja ryhmän jäseneksi. Perillä tuleva pomoni kertoi työtehtäväni ja ojensi minulle untuvahaalarin ja kylmää pitävät saappaat sanoen: ”tällaiset varusteet täällä Lapissa tarvitaan; saat nähdä kuinka Siperia opettaa”. Sain tietää, että tulisin olemaan kahden ensimmäisen viikon aikana tavallinen tulkki, ja loppuaikana toimisoin oppaana. Pääsin myös tutustumaan muihin kollegoihini, johon kuului kymmenkunta ranskankielentaitoista opasta ja tulkkia.

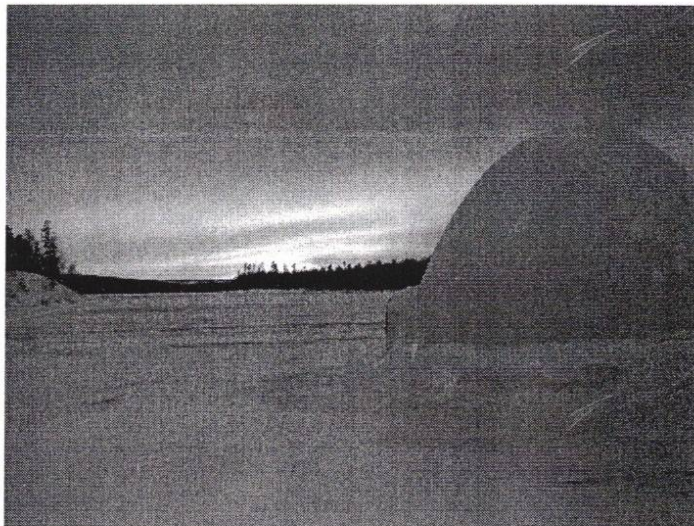
Seuraavana päivänä pääsin seuraamaan sivusta, kuinka tulkkkaus onnistuisi 40 hengen ryhmän edessä. Alussa esiintyminen jännitti, mutta heti kun pääsi ääneen, huomasi, ettei se ollutkaan niin vaikeata. Muiden oppaitten ja tulkkien tuki kannusti pitämään mielen korkealla virheestä huolimatta. Tarvittiin vain reipasta mieltä ja ripaus rohkeutta!

Oppaan tai tulkin tehtävänä oli selittää turisteille ennen aktiviteetteihin osallistumista turvallisuus- ja moottorikelkan ajo-ohjeita. Ryhmät vaihtuivat viikoittain ja niiden koko vaihteli 10–40 henkeen. Oppaan tai tulkin vastuu oli erittäin suuri varsinkin moottorikelkkasafarilla sekä koiravaljakkoreissulla. Onnettomuuksien ja vaaratilanteiden välttämiseksi oppaan tai tulkin tuli painottaa ohjeiden tärkeyttä ja tehdä kaikille selväksi, että säännöt koskivat ihan jokaista. Yli kahdensadan kiloiset moottorikelkat saattavat saada aikaan todella pahaa jälkeä. Ääntä tuli siis välillä kohottaa, jotta kaikki puheliainmatkin ranskalaiset kuulivat ohjeet. Vakavimmilta vaaratilanteilta onneksi vältyttiin. Piti vaan pitää pää kylmänä ja toivoa parasta.

Oppaan tai tulkin tavallinen työpäivä sisälsi monia erilaisia tulkkkauspaikkoja ja -aiheita, jotka oppi tuntemaan ajan myötä. Alkuviikosta oli pilkki- ja lumikenkäpäivä sekä koiravaljakkoo. Viikon muille päiville oli varattu moottorikelkkasafaria ja poroajelua. Museopäivänä ohjelmassa oli käynti Inarin porotilalla, joissa turisteilla oli mahdollisuus lähteä poroajelulle, oppia tuntemaan porofarmin elämää, kokeilla suopunginheittoa (saamelaisen lasso) ja suorittaa poroajokortti. Sen jälkeen siirryttiin lämpimään kotaan, jossa oli vuorossa joikun laulanta ja lounaaksi kuumaa porokeittoa. Myöhemmin iltapäivällä bussi vei meidät Siida-museolle. Opas tai tulkki esitteli museon näyttelyt, jotka kertoivat rinnakkain Lapin luonnon ja saamelaisen alkuperäiskansan sopeutumisesta pohjoisille ääri- ja rajajoille. Päivän päätteeksi meitä odotti Lapin kaste, jonka suoritti Markku, aito saamelainen. Kasteen saavat vain ulkomailta tulleet turistit, jotka olivat ylittäneet Napapiirin. Opas tai tulkki sai poikkeuksellisesti myös merkin otsalleen. Markku katoi ryhmän ja merkkasi asiakkaat ”korvamerkillä” kahdella otsaan piirretyllä tuhkaviivalla omiksi poroikseen. Illalla rohkeimmat saivat kokeilla rajojaan joko pulpahtamalla avantoon tai kieriskelemällä kylmässä lumessa. Illallisen aikana opas tai tulkki viihdytti vielä omaa ryhmäänsä ja kysyä vaikutelmia kuluneesta päivästä.

Oppaan tai tulkin oli oltava monitaitoinen ryhmän vetäjä. Hänen tuli olla lainvalvoja, ongelmatilanteiden ratkaisija, mutta myös ilon jakaja. Oli myös tilanteita, joissa hän otti lapsenvahdin, suomenkielen opettajan ja eräoppaan roolin. Tärkeintä oli kuitenkin, että opas tai tulkki viihtyi ryhmänsä vetäjänä ja samalla varmisti, että tämä loma olisi onnistunut ja asiakkaalle ikimuistoinen.

Oppaan tai tulkin työ on mukavaa, haastavaa ja opettavaista. Ryhmän kanssa työskennellessä kehittyi ihmisenä ja oppi jakamaan sekä ilot ja surut. Vaikka oppaan tai tulkin työ ei aina ollut ruusuilla tanssimista, hyvät hetket jäivät aina mieleen ja kannustivat uuteen työviikkoon kohti uusia haasteita. Vaikeinta oli lähteä saattamaan lomaansa päättäviä turisteja lentokentälle. Kaikenlainen palaute omasta työstään oli kehittävä, ja palkitsevinta oli kuulla tyytyväisen asiakkaan suusta kiitossanat. Lapin lumous ei niin vain haihdu ja Lapin hulluudesta ei niin vain päästä eroon!

Kirjoittaja
episkele
kääntämistä
ja tulkkausta
Turun yliopistosta.

Sini Fabre

FREDRICA JA MATTI SYYRIN SUKUSEURAN HALLITUS

Jukka Kahila, puheenjohtaja

Terveystie 31 B 6 15870 HOLLOLA

jukka.kahila@huurre.com

Mikko Ihamuotila, varapuheenjohtaja

Luostarinkatu 14 B 22 20700 TURKU

Matti Äärilä, sihteeri

Maunulantie 53 20900 TURKU

Puh. 02 - 2 580 283 / 040 - 7 470 026

matti.aarila@pp.inet.fi

Outi Nieminen, rahastonhoitaja

Puuskantie 1 21420 LIETO

Puh. 02 - 4 871 301 / 040 - 5 209 592

outi.ja.tapani.nieminen@kolumbus.fi

Leena Helttula

Kaharintie 236 21290 RUSKO

Puh. 02 - 4 321 141

Christina Muurinen

Luolapolku 4 21570 SAUVO

Puh. 02 - 4 730 508 / 040 - 5 696 145

Kyllikki Raatikainen

Pakaistentie 37 21290 RUSKO

Puh. 02 - 4 322 465

Ulla Vesander

Kumpulanportti 3C 11 300520 HELSINKI

Puh. 09-799 915

uvesande@welho.com

SUVUN KOTISIVUT

www.saunalahti.fi/ssseura

Veli-Antti Muurinen, suvun internet-sivujen hoitaja

Luolapolku 4 21570 SAUVO

Puh. 02 - 4 730 508 / 040 - 7 658 708

vamu@samin.fi

SYYRIN SANOMIEN TOIMITTAJA

Marja-Riitta Perttula

Pokkolantie 28 21420 LIETO

Puh. 02 - 4 879 415 / 040 - 5 478 679

marja-riitta.perttula@luukku.com

Kannen kuvat:

Heistä se alkoi: Matti Matinpoika Syyristä Pokkolan Pakulan talosta ja hänen vaimostaan Fredrica Jacobintyttärestä Kurkelan Syyrin talosta, molemmat Liedosta, molemmat syntyneet 1820. Kuvassa on käynyt vain Matti Syyri. Syyrin seitsemästä lapsesta Matilda sai Johan Ihamuotilan kanssa kuusi lasta, joista nuorin Rikhard on antanut äitinsä nimen perustamalleen muistosäätiölle.